

Skal Spørgsmaalet løses paa en god og hygiejnisk Maade, maa det være netop ved Hjælp af en saadan Byggeforening. Jeg hørte forleden Dag til min Beklagelse, at den højtærede Finansminister overfor det ærede Medlem fra Hillerød (Wilmann) oplyste, at der for det kommende Finansaar kun vilde være omtrent 400,000 Kr. til Raadighed. Jeg saa imidlertid paa Loven og saa der, at der paa den sidste Lov var bevilget et aarligt Beløb paa 500,000 Kr. Jeg forstod deraf, at man, om jeg saa maa sige, havde taget Forskud paa det kommende Aars Bevilling. Der staar i Loven, at hvad der ikke anvendes i det ene Aar, kan anvendes i det næste, og man vel saa ved en Slags Analogislutning er gaaet over til at tage forskudsvis fra det næste Aar, hvad man ikke kan udrede i det enkelte Aar. Jeg billiger i høj Grad denne Fremgangsmaade, og jeg vil betragte det som et Præcedens for den højtærede Minister til fra det kommende Aar at tage det tilstrækkelige Beløb til i Aar at opfylde alle berettigede Krav med Hensyn til Laan. Jeg ved, at den højtærede Minister har ordnet det saaledes, at Byggeforeningerne indsender deres Andragender i Oktober, og i November finder saa Overvejelserne Sted. Jeg glæder mig derved, thi jeg forstaar, at hvis den højtærede Minister skulde foretage disse Overvejelser samtidig med, at han sidder her og hører paa Finanslovsdebatten, kunde det faa en ret uheldig Indflydelse paa Resultatet. Og jeg er overbevist om, at naar Ministeren i den Novemberferie, der vil være overordentlig kærkommen ovenpaa disse Tidens Anstrengelser, tager Andragenderne under Overvejelse, vil Resultatet blive det bedste og mest liberale.

Jeg har saa et Par Bemærkninger at gøre i Anledning af den Diskussion, der her har fundet Sted om Samfundet og Hjemmet for Vanføre. En Meningsfælle af mig, det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen), og Formanden for det radikale Venstre (Povlsen), har allerede paa kraftig og udmærket Maade taget Hjemmet i Forsvar. Men der er en enkelt Bemærkning angaaende den rent økonomiske Side, der ikke er berigtiget. Det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) sagde, at denne Institution havde endog et meget stort Tilskud fra det offentlige, vistnok omkring $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er det, jeg vil berigtige. Denne store, ypperlige Institution arbejder nemlig med et i Forhold til de Patienter, den behandler, meget lille Tilskud. Af dens Budget paa mellem 600,000 og 700,000 Kr. er Statstilskuddet kun de 150,000 Kr., og

Tilskuddet fra Amter og Kommuner kun et lille Beløb paa 5,000 Kr. Denne Institution har en Popularitet, der giver sig Udslag i, at den støttes med Gaver og særlig ved Legatmidler. Det er sjældent, at en Institution med ikke større Budget har en Legatindtægt paa omtrent 40,000 Kr. aarlig. Som Bevis paa Omfanget af den Godgørenhed, der øves, skal jeg anføre, at ikke mindre end 95,000 Kr. paa det sidste Budget er anvendt til ligefrem Udlevering af gratis Fodtøj og Bandager til Patienter, der har været behandlede paa dette Hjem. Omtrent $\frac{2}{3}$ af hele Statstilskuddet er altsaa gaaet til de nødvendige Bandager og Fodtøjsrekvisitter.

De Angreb, der er rettede mod en enkelt af de ledende Personer paa Anstalten, skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg kender ikke denne Sag. Men i Almindelighed vil jeg henstille, om det ikke vilde være rigtigt, at man ikke rettede den Slags Angreb her i Tinget, før man havde passeret de lavere, naturlige Instanser. Naar der findes en Direktion for en saadan Anstalt, en Direktion, hvis Formand er Nationalbankdirektør Winther, og i hvilken der bl. a. sidder en saa bekendt Mand som K. M. Klausen, synes det mig naturligst, hvis en Patient eller en Værge for en Patient føler sig mindre godt behandlet af en ved Anstalten ansat Person, det være sig høj eller lav, at man først klager til Direktionen, og kun, for saa vidt man ikke kan faa sin Ret der, eventuelt fører Sagen frem her, i Pressen eller paa anden Maade. Jeg tror, at Folketinget som saadant vil staa sig ved, at vi aldrig i denne Forbindelse, om jeg saa maa sige, forsømte de lavere Instanser. Jeg skal tilføje, at jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) i, at der saa vidt muligt ved Finanslovsforslagets anden Behandling bør søges Hjemmel for et forøget Tilskud til Samfundet og Hjemmet for Vanføre, idet det vil være umuligt for det at klare sig med de Midler, det for Øjeblikket har.

Jeg skal saa til Slutning gøre en Bemærkning om en Ting, som jeg vil indrømme ikke ligger indenfor Finanslovens Rammer. Jeg vil udtale min Glæde over de mangfoldige Andragender, der fra forskellige Steder er indkommet om Afløsning af Arvefæste. Det kan maaske med Rette siges, at dette er den mildeste Form for Fæste, men det er dog en Levning af Tvang og Tynge fra ældre Tid, en Form for Forhold til andre, der ikke stemmer med Tidens Krav. Og denne Form er i Virkeligheden langt mere udbredt, end maaske mange tror. Jeg fik Interesse for at vide noget herom og formaaede derfor